

muligen havde havt til Hensigt at bevilge dem ved en særegen Lov, saa kunde Sagen paany tages under Overveielse.

Da Ingen mere begjærede Ordet, gif man over til Afstemning, hvorved:

Finantsministerens Forslag til § 24. A. a. 3.:

Den ved anden Behandling som Ordinarium vedtagne Sum $\frac{3}{5}$ af 1,000 Rbd. (600 Rbd.) forhøies med $\frac{2}{5}$ af 400 Rbd. (240 Rbd.), hvorefter Posten opføres saaledes:

Ministeriets Understøttelses-
kasser ligeledes $\frac{3}{5}$ af 1,400
Rbd. 840 Rbd.

Desuden extraordinairt lige-
ledes $\frac{3}{5}$ af 134 Rbd. 72 $\frac{1}{2}$ 80 — 82 $\frac{1}{2}$
i Understøttelse o. s. v.

920 Rbd. 82 $\frac{1}{2}$.

vedtoges eenstemmigt med 76 Stemmer.

Derefter fattes Justitsministerens Forslag til § 26, samt Udvalgets Forslag til samme Paragraph, under Forhandling.

Justitsministeren: Under Finantslovens 2den Behandling søgte jeg at oplyse, at der idetmindste vilde behøves en Sum af 30,000 Rbd., for at de fornødne Steen kunde opkjøbes og andre Forberedelser iværksattes, for at det egentlige Bygningsarbejde til Opførelse af en Daareanstalt for Østifterne kunde tage deres Begyndelse, naar det følgende Aars Finantslov var vedtagen, altsaa tidligt i Foraaret 1855. Det Overflag, som det bygningskyndige Medlem af den Commission, som er nedsat for at lede Bygningsforetagendet, har forfattet, har jeg meddeelt Udvalget, og da dette har tiltraadt mit Forslag, saa haaber jeg, at det begjærede Beløb af 30,000 Rbd. vil blive bevilget. Forsaavidt Udvalget har stillet et eget Forslag, som gaaer ud paa, at denne Sum skal overføres til en anden Paragraph, saa antager jeg, at min ærede Collega, Finantsministeren, efterat Vædringsforslaget er motiveret af det ærede Udvalg, vil svare derpaa.

Ordføreren: Ja, det er fuldkommen rigtigt, at det ved Finantslovens 2den Behandling blev forudsat, at dette Beløb skulde blive bevilget ved 3die Behandling. Hvad Sagens Realitet angaaer, troer jeg slet ikke, at den vil give Anledning til nogen Tvivl. Hvad angaaer det Vædringsforslag, Udvalget har stillet, er det ifølge sin Natur aldeles simpelt; vi have anseet det for uregelmæssigt, at de andre Landsdele skulle bidrage til at sætte os istand til at forstaae os Anstalter, som udelukkende ere i vor egen Interesse. Vi have anseet det for rigtigt, at vi selv bestride de Udgifter, som ere nødvendige for at opføre denne Daareanstalt, og vi have derfor foreslaaet, at denne Sum fra de Udgifter, der ere fælles for hele Monarchiet, skulde overføres til de Udgifter, der ere særlige for Kongeriget. Dette finder ogsaa sin Analogie derti, at de løbende Udgifter, som ere nødvendige for Daareanstalten i Jylland, findes opførte under § 35 og ikke under § 26.

Finantsministeren: I sig selv er det ikke af stor Bigtighed, om den paagjældende Sum posteres under § 26, som af Justitsministeren er foreslaaet i Dvereensstemmelse med det oprindelige Forslag i Finantsloven, eller, som af Udvalget er foreslaaet, som en Kongeriget særligt vedkommende Udgift under § 35. Det Correcteste er imidlertid den Posteringsmaade, som har været fulgt i det oprindelige Forslag; thi der er nemlig her ikke Spørgsmaal om et saadant Forskud, som det Slags, der er omtalt under § 35, f. Ex. rentefrit Forskud til løbende Udgifter til Oprettelsen af en Helbredelsesanstalt for Sinds svage i Nørresjælland; men der er Spørgsmaal om rentebærende Forskud, og alle Statsactiver ere for Diebliffet betragtede som fælles; hvis derfor dette posteres paa den Maade, som af Udvalget er foreslaaet, saa faaer man et Statsactiv, som ikke er fælles, og som altsaa behandles paa en særegen, hidtil ukjendt Maade, med mindre man vilde forstrække dette Beløb til en Sinds svage-Anstalt til Østifterne rentefrit; i saa Fald vilde det være ganske rigtigt at postere det under § 35. Grunden til, at det ikke i det oprindelige Forslag fra Regjeringen er foreslaaet, at det skulde være rentefrit,